

HALOTT PROLETÁROK DALA

... Tizenharmadikán pedig, sötét és csatakos északán a krajiskai proletárok néhány raját a hegyi kórház táján bekerítették. Szembeszállva a tízszeres ellenséggel, hősi halált haltak egy szálíg az aránytalan küzdelemben.

Felénk kalászáit hányja a búza, kezünk vetése kel, terem,
vár az aratás s böreng a lányok ajkán
az esti nóta csendesen —
Mi meg'elestünk, bajtárs,
oda a fiatal búza zölden, oda a tavaszi zsenge szem,
fölötte suhogó esőben ködös bánatok dala a fekete hajtás.

Halott karok és halott fegyverek,
ez a halál sorakezója,
bajtárs bajtársa oldalán
mrev-nyugodt.
Azok meg... ó de voltak ám —
együnkre tíz jutott.

Tizen is egyre a csatakos éjszakában, mi meg már rogyadoztunk,
csapzottak voltunk s éhesek, tízünkre száz szörnyeteg szállott.
Tíz ellen egy, együnkre tíz — ó, hát így is lehet?
bizony bajtársak, bizony proletárok!

Búcsunkon sírt a küszöb, viskónk kísért a hű szemét,
utánunk zizegtek a hazai hegyek:
valahol ó, viszontlátnak-e még?
Várnak a jó anyókák virrasztva reggelig,
az úti vártán vesztet a szem,
falunkba hirnök érkezik.

Támadnak bátor ifjak új holnapok jegyében
s a fegyverek eleven tüzeiben fogant, elakadt dalunk
továbbdalolják, végigdalolják merészen,
hogy mindörökké éljen.

Ó, e dalokat mi zendítettük, s a messzeséget rezgik át!
bátyára ismer a hűg, megleli bennük kedvesét a lány
s a könnyes anya hős fiát.

Dicsőségünk napja int, — pusztulnak, fogynak a szörnyek,
minket a győzelem fénye átfog.

A Szabadság menetelő fiaival együtt dübörgünk mi is
halott proletárok.

(Dudás Kálmán fordítása)